

ALLAH GÜZELİ SEVER*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh, alâ külli hâlin ve fî külli hîn., Kemâ yenbağî licelâli vechihî ve li-azîmi sultânih... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn muhammedini'l-mustafâ ve âlihî ve sahbihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin zevi's-sıdkı ve'l-vefâ...

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu teâlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtü-hâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ لَا يُحِبُّ الْفَاحِشَ وَلَا الْمُتَفَحِّشَ؛
وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ، لَا تَقُومُ السَّاعَةُ، حَتَّى
يَظْهَرَ الْفُحْشُ وَالتَّفَحُّشُ، وَسُوءُ الْجَارِ
وَقَطِيعَةُ الْأَرْحَامِ، وَحَتَّى يُخَوَّنَ الْأَمِينُ، وَيُؤَمَّنَ

الْخَائِنُ

(حم. عن ابن عمرو)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

RE. 91/7 (*Inna'llàhe azze ve celle lâ yuhubbü'l-fâhişe'lmütefahhiş; ve'llezînefsü muhammedin bi-yedihî, lâ tekümü's-sâah, hattâ yazhere'l-fuhşü ve't-tefahhuşü, ve sûü'l-câri, ve katîatü'lerhâmi, ve hattâ yuhavvene'l-emînü, ve yüemmene'l-hâinü*) *Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.*

Çok aziz ve muhterem cemaat-i müslimîn!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi, dünya ve ahiretin hayırları cümlenizin üzerine olsun... Allah-u Teâlâ Hazretleri iki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin...

Peygamber Efendimiz Muhammed-i Mustafa SAS Hazretleri'nin mübârek hadîs-i şeriflerinden bir demet okuyup, dinleyip; tefeyyüz etmek, dinimizi iyi öğrenmek, inceliklerine âşina olmak, Peygamber Efendimiz'in âdâbı ile edeplenmek niyeti ile hadîs-i şerifleri okuyoruz.

Bu hadîs-i şeriflerin okunmasına ve izah edilmesine başlamazdan önce, Peygamber Efendimiz Muhammed-i Mustafâ Hazretleri'ne bağlılığımızın, sevgimizin, saygımızın, bir nişanesi olmak ve rûh-ı pâkine takdim kılınmak üzere; ve onun cümle âlinin, ashabının, etbâının, ahababının ruhlarına hediye olmak üzere; sâir enbiyâ ve mürselîn ve cümle evliyâullah ve mukarrabînin ruhlarına ve hâsseten Ümmet-i Muhammed'in müşidleri olan ulemâ-i muhakkıkîn verese-i nebî sâdât ve meşâyih-i turuk-ı âliyyemizin ruhlarına hediye olsun diye;

Bu hadîs-i şerifleri bize kadar nakil ve rivayet eylemiş bulunan bütün hadis alimlerinin ve

râvilerin ruhlarına; ve eseri te'lif eylemiş olan Gümüşhaneli Ahmed Ziyâüddin Hocamız'ın ve kendisinden feyiz aldığımız Hocamız Muhammed Zâhid-i Bursevî'nin ruhlarına hediye olsun diye;

Bu beldeleri fetheden fatihlerin, Fâtih Sultan Mehmed Hanın, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına hediye olsun diye; bu beldeyi düşmanlardan korumuş ve temizlemiş olan mübareklerin ruhlarına hediye olsun diye;

Cümle hayır ve hasenât sahiplerinin ve bilhassa içinde toplanıp, ibadet edip hadis-i şerifleri okuduğumuz şu caminin bânîsi İskender Paşa Hazretleri'nin ve tekrar tekrar tamir ve tevsi eyleyenlerin kendilerinin ve geçmişlerinin ruhları için;

Uzaktan ve yakından bu hadîs-i şerifleri dinlemek üzere gelmiş olan siz mübarek kardeşlerimizin ahirete göçmüş bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhları için;

Biz yaşayan müslümanların da Rabbimizin rızasına uygun ömür sürüp, sünnet-i seniyye-yi Nebevî'ye temessük eyleyip, Kur'ân-ı Kerîm'in yolunda yürüyüp, Rabbimizin rızasına vâsıl olup, cennetiyle ve cemâliyle müşerref olmamız için bir *Fâtiha*, üç *Ihlâs- ı Şerîf* okuyalım, öyle başlayalım, buyurun!

.....

a. Allah Çirkin Şeyleri Sevmez

Mukaddimedede Arapça metnini okuduğum hadis-i şerif, *Râmûzü'l-Ehâdîs* isimli hadis kitabınının 91. sayfasında 7. hadîs-i şerifidir.

Bu hadîs-i şerif Abdullah ibn-i Amr ibnü'l-Âs Hazretleri'nden rivayet edilmiş. Ahmed ibn-i Hanbel Rh.A, Hanbelî mezhebinin kurucusu olan büyük alim ve müctehid rivayet etmiş;

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ لَا يُحِبُّ الْفَاحِشَ وَلَا الْمُتَفَحِّشَ؛
وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ، لَا تَقُومُ السَّاعَةُ، حَتَّى
يُظْهَرَ الْفُحْشُ وَالتَّفَحُّشُ، وَسُوءُ الْجَارِ

وَقَطِيعَةُ الْأَرْحَامِ، وَحَتَّى يُخَوَّنَ الْأَمِينُ، وَيُؤَمَّنَ
الْخَائِنُ

(حم. عن ابن عمرو)

RE. 91/7 (*Inna'llàhe azze ve celle lâ yuhibbü'l-fâhişe'lmütefahhiş; ve'llezî nefsu muhammedin bi-yedihî, lâ tekümü's-sâah, hattâ yazhere'l-fuḥşü ve't-tefahhuşü, ve sûü'l-câri, ve katîatü'lerhâmi, ve hattâ yuhavvene'l-emînü, ve yüemmene'l-hâinü*)

(*Inna'llàhe azze ve celle*) “Hiç şüphe yok ki, azîz ve celîl olan Allah, (*lâ yuhibbü'l-fâhişe'lmütefahhiş*) fâhişi de, mütefahhişi de sevmez.”

¹ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.199, no:6872; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.558, no:8566; Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.376, no:2435; Abdürrezzak, *Musannef*, c.XI, s.404, no:20852; Beyhakî, *el-Ba's ve'n-Neşr*, c.I, s.154, no:145; İbn-i Asâkir, *Târihi Dimaşk*, c.XX, s.42; Abdullah ibn-i Amr RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.603, no:8119; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VIII, s.124, no:6958.

Kimmiş bu Allah'ın sevmediği fâhiş ve mütefahhiş kimseler?

Fahişe kelimesini biliyorsunuz, fahişe kadına denilir. Arapça'da bir kelime erkekler için söylenince başka türlü olur, kadınlar için söylenince başka türlü olur. Erkekler için söylenen kalıbına müzekker denir, hanımlar için söylenen şekline *müennes* denir.

Mesela “*kâtip*” diyoruz, erkek için kullanıyoruz. “*Kâtibe*” diyoruz, kadın için kullanıyoruz. “*Müdür*” diyoruz, “*müdire*” diyoruz.

Fahişenin ne demek olduğunu biliyorsunuz; fuhuş, fuşiyat, günah ve kötü olan şeyleri yapan kadın demek. *Fahiş* de böyle; müstehcen, kötü, günah ve çirkin şeyleri yapan kimseye denir.

Mütefahhiş kelimesi de *fuşiyat* kökünden geliyor; o da çirkin, kötü işler yapmak kökünden ama mütefahhiş, tefâul bâbından ismi fâil. Arapça'da tefâul bâbı; bir şeyi çok yapmak, külfetle yapmak, üstünde dura dura yapmak, ter dökerek, zahmet çekerek yapmak mânâsına geliyor.

Meselâ Arapça'da *alime* bildi demek, bilmek demek. *Tealleme* ise bilmeyi elde etmek için gayret sarf etmek demek, zorlanmak demek; zorlayarak, zorla, zorbalıkla, gayretle yapmak, çok yapmak demek.

Mesela *zekere* zikretmek demek ama, *tezekkere* zikri; tazyik ederek, kendisini zorlayarak yapmak demek. Onun için demişler ki:

الذِّكْرُ بِالتَّذَكُّرِ

(*Ez-zikru bi't-tezekkürü*) “Zikir tezekkürle olur.”

İnsanın hakiki zikir haline ulaşması, Allah'ı hep hatırlayan, hep seven, Allah'ı aklından çıkarmayan, iyi bir insan olması için ne lazım? Önce tezekkür lazım.

Tezekkür ne demek? Zikri öğrenmek için biraz külfetli idman yapmak demek. Yâni zahmetini çekmek, çalışmak demek.

Tefahhuş da fuhşiyat yapan demek ama “Bunu çok yapıyor; bayağı gayret sarf ederek yapıyor, bu işi meslek haline getirmiş, adamakıllı kapkara olmuş, tutulacak yanı kalmamış.” demek.

Ötekisi belki bir kere yapmıştır; “Eyvah! Sen fâhiş bir hata işledin; yani kötü, çirkin bir iş işledin. Tamam ama *mütefahhiş*, hatayı devamlı yapan, artık onu iş edinmiş olan demek. Hırsızlık mı hırsızlık, yan kesicilik mi yan kesicilik, küfürbazlık mı küfürbazlık, edepsizlik mi edepsizlik! Mahallede namlanmış artık, beldede herkes yaka silkiyor demek.

Allah; fuhşiyatı tek tük yapanı da, onu böyle iyice içine dalmış olarak çok yapanı da sevmez. Çirkin ve kötü işi yapanı Allah sevmez. Ne yapacak? Fuhşiyatı yapmayacak. Neyi yapacak? Güzel şeyleri yapacak. Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:²

²Müslim, *Sahîh*, c.I, s.93, *İman* 1/39, no:91; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.399, no:3789; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XII, s.280, no:5466; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.201, no:7365; Beyhakî, *Şu-*

إِنَّ اللَّهَ جَمِيلٌ، يُحِبُّ الْجَمَالَ

(م. حم. حب. ك. هب. عن عبد الله بن مسعود)

(*Inna'llàhe cemîlün, yuhibbü'l-cemâl.*) “Allah kendisi güzeldir, güzelliği sever.”

Allah kendisi güzeldir, güzeller güzelidir, her türlü güzelliğin sahibidir, Hâlikı'dır, Mâlikî'dir, her şeyi güzeldir. En güzeldir.

Bu da bir başka hadîs-i şerif.

Esmâ-i Hüsnâ ne demek? “En güzel sıfatlar” demek. En güzel sıfatlar Allah'ındır. Her şeyin en güzeli Allah'ındır, Allah'tadır, Allah'ın sahip olduğu şeydir.

(*Inna'llàhe cemîlün*) “Allah çok güzeldir. (*Yuhibbü'l-cemâl*) Bir şeyin güzel olmasını da sever.”

Sözü güzel söylüyorsan sever, hareketi güzel yapıyorsan sever. Konuşmanı güzel yapıyorsan, ticaretini güzel yapıyorsan, öğretmenliğini

abü'l-İman, c.V, s.160, no:6192; *Begavî*, *Şerhü'sSünneh*, c.VI, s.367; *Ebû Avâne*, *Müsned*, c.I, s.39, no:85; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.78, no:70, Abdullah ibn-i Amr RA'dan. Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VIII, s.203, no:7822, Ebû Ümâme RA'dan. Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VII, s.78, no:6906, Câbir RA'dan.

Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.II, s.320, no:1055; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.V, s.163, no:6201; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.II, s.143, no:1067; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan. Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.III, s.299, no:2322; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.III, s.330, no:2420; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.528, no:7748, 7763, 7769; c.VI, s.642, no:17188-17190; *Câmiu'l-Ehâdîs*, c.VIII, s.12, no:6775-6781; RE. 87/11.

güzel yapıyorsan, öğrenciliğini güzel yapıyorsan sever. Şeyhliğini güzel yapıyorsan, müridliğini güzel yapıyorsan sever.

Güzel, güzeli sever, güzel olan şeyi sever. Demek ki müslümanın yaptığı her işi güzel yapması lazım!

Onun için, biz her zaman çalışmalarımızda, toplantılarımızda, konuşmalarımızda söylüyoruz: Müslüman; sevaplı işi yapacak, günahlı işi yapmayacak. Önünde yol çatallaştı: Şu taraf menfaatli, kârlı, cebim dolacak ama günah.

Bu taraf? Bu tarafta öyle bir şey görünmüyor ama doğru olan, sevaplı olan yol bu taraf; o zaman bu tarafı yapacak. Sevabı işleyecek; sevaplı olanı, doğru olanı işleyecek, günahlı şeyi işlemeyecek.

Bir de işlediğini mükemmel ve güzel yapmaya çalışacak. Bak ecdadımız şu yazı sanatını ne kadar geliştirmişler. “Hattat” diyoruz. Allah Allah! Bu adam bunu eli titremeden nasıl bu kadar güzel yazmış?

Buradan buraya *Besmele*'nin sin harfini bir çekmiş; insan elinden çıkma bu. Ben bir yazı yazacağım derken daha

ihtiyarlamadığım halde elim kırk defa titriyor, imzamı atarken bile. Bu böyle besmeleyi bir çekmiş; zıtt öbür tarafa kadar. Bakıyorsun dümdüz. Mübarek nasıl çektin bunu?

“—E çalışa çalışa oluyor.” Güzel yapmayı öğrenmişler.

Hüsn-ü hat sanatı diyoruz. Ne demek? Güzel

yazı yazma sanatı. Batı dillerinde *Kaleografi...* *Kali* güzel demek, Rumca'dan geliyor, Batı'ya geçmiş.

“–*Tikanis kaliyse?*” derlerdi; bizim komşular vardı, Boğaziçi'nde oturduğumuz zaman. “Nasılsın, iyi misin?” demek. “*Kaliyse*” yani iyi misin? *Kali* güzel demek, *kaligrafi* güzel yazmak demek.

Yazma güzel olacak da öteki şeyler kötü mü olacak?

Hepsi güzel olacak. Namaz kılmayı da güzel yapacaksın; rükû yaptığın zaman da rükuun tam olacak, güzel olacak; secde ettiğin zaman da secden tam olacak, güzel olacak. Kur'an okuduğun zaman da öyle...

Nasıl okuyor hafız efendiler?

Ellerini dizlerine koyuyorlar, kıpırdamıyorlar; heykel gibi gayet muntazaman.

Allah rahmet eylesin, Trabzonlu Ali Haydar Hoca Efendi burada bir Kur'an okurdu; ne kadar güzel, ne kadar ciddi okurdu. Ne kadar Kur'ân-ı Kerîm'in heybetini duyarak ve duyurarak okurdu.

Hendekli Abdurrahman Hoca Efendi, Allah uzun ömür versin; Beyazıt'ta mihrabiyede bir Kur'ân-ı Kerîm okuduğu zaman – mihrabda okunan aşr-ı şerîfe *mihrabiye* diyoruz– dinleyenler hüngür hüngür ağlardı.

Niye ağlıyorlar? O kadar güzel okuyor ki ondan ağlıyorlar. Kıraat güzel, harflerin çıkışı güzel, telaffuzu güzel!

Müslümanın her şeyi güzel olacak: Sakalı güzel olacak, bıyığı güzel olacak, dişleri güzel olacak... Düşünün diş fırçası yokken, diş macunu yokken, 1400 yıl önce Peygamber Efendimiz ortaya dişlerin temizlenmesi esasını koymuş ve bunu çok teşvik etmiş:

“—Misvakla kılınan namaz, misvaksız kılınan namazdan 70 kat daha sevaplı...”

“—Benim karşıma ağzınız kokarak gelmeyin!” buyurmuş.

Bir odun parçası; nihayet bir çeşit bitki dalı. Onunla dişler fırçalanıyor. İnci gibi dişler. Hem de odun parçası, misvak ağacı aynı zamanda antiseptik; yani mikrop öldürücü.

Allah Allah! Bak işte çağ geri bile olsa teknoloji olmasa bile Allah'ın yaptığı şeylerde ne güzellikler var. Misvak ağacı antiseptik, mikrop öldürüyor. Misvak ağacıyla dişlerini fırçalayan kimselerin diş etlerinde, diş köklerinde hastalık olmuyor. Piyore hastalığı olmuyor. Bugün yüzde yetmiş beş, yüzde doksan insanın tutulduğu bu diş hastalığına onlar tutulmuyor.

Neden?

Allah bir şeyi yaptı mı güzel yapar.

Teknoloji ileri olmasa bile bak Allah kulları için nasıl ve neler yaratmış? Ne güzel bir bitki yaratmış; tel tel ayrılıyor. Diş fırçası ile dişini fırçalarken yutsan zararlı. Naylon telleri kırılrsa da yutsan midene zararlı, hastalık yapabilir. Kanserojen diyorlar; Allah saklasın, kanser bile olabilir.

Hakiki kıldan diş fırçası kullansan... Hakiki kıl, domuz kılı; o da doğru değil. Ama misvakın lifleri tel tel ayrılıyor, fırçalıyorsun. Misvak kullananların dişleri inci gibi oluyor; hastalık olmuyor, antiseptik oluyor, asitler sönüyor, diş çürümüyor.

Misvak kullanmanın on tane faydası var: Mideye faydası oluyor, boğaza faydası oluyor, ağzı temizliyor, Allah'ın rızasını kazanmaya sebep oluyor, meleklerin hoşuna gidiyor ve saire ve saire...

Sübhanallah, tebârekallah! Ne güzel yaratmış Mevlâm! Her şeyi güzel yaratmış.

Bir göz yaratmış; ne kadar güzel yaratmış! Göze kapak yaratmış, otomatik çalışıyor. Otomatik. Avrupa'dan gelmedi bu, Amerika'dan ithal edilmedi. İşte köyde gariban çobanın çocuğu bile olsa, onun gözünün de göz kapakları otomatik; sinek yaklaştığı zaman tıtrak kapanıyor.

“—Allah Allah! Elektirik mi?”

Vallahi bilmem; yani Allah'ın lütfundan otomatik kapanıyor. Ne güzel yaratmış! *Tebâreke'llàhu ahsenü'l-hàlikîn...*

Neden? Göz kıymetli de ondan. Gözü korumak için. Bir de “Kapatsın da bakılmayacak şeyleri görmesin.” diye, tabii “Harama bakmayın.” diye. O da işin şakası ama doğrusu o... Gerektiğinde

bakmamak lazım, gözü kapatmak lazım.

Evet, müslümanın yaptığı şeyi güzel yapması lazım. Güzel yapmaya Allah razı oluyor,

mükâfat veriyor, seviyor, taltif ediyor. Çirkin, kaba saba ve kötü yapanı da sevmiyor.

Adam efe, mahallenin kabadayısı, baş belâsı. Ceket omzunda, ağzı yamuk, dili pis, konuşması çirkin, karşıdan geldiği zaman herkes bir köşeye savruluyor;

“—Aman! Şu belalı bana dalaşmasın, bulaşmasın.” diyor.

Allah sevmez.

Müslümanın her şeyi güzel olacak.

Hani bazen filmlerde görüyoruz. Filmin kahramanı son derece sakın, son derece efendi, son derece güzel davranıyor. Karşı taraf sabrı taşıracak şekilde ona yükleniyor, yükleniyor, yükleniyor... Bu da filmin kahramanı olduğundan sakın sakın duruyor; efendi efendi duruşu bizim de hoşumuza gidiyor;

“—Aferin bak bir şey yapmıyor.” diyoruz.

Ama artık bıçak kemiğe dayanınca bir kalkıyor; —çok seviyorum ben Japonlar’ın taktıkları şeyleri— bir dönüyor, ayağıyla bir vuruyor; bir dönüyor, takla atıyor, şöyle yapıyor, böyle yapıyor karşıındakini yere seriyor.

“—O kadar sataştı, hak etti.” diyorsun.

Adam kuvvetli de olsa idmanlı da olsa mazlum olduğu zaman, iyi davrandığı zaman seviyorsun; kötü davrananı, “Vay haydut! Vay edepsiz!” diye sevmiyorsun.

Onlar aynı zamanda pedagojik bakımdan insanları yetiştiriyor;

“—Bak öyle hemen sinirlenme! Kuvvetli de olsan sakin ol; mümkünse bu işi kavgasız halletmeye çalış.”

Adamlar “judo, karate” ve saire diyorlar ama bunun bir de ahlâkî tarafı var; “Şöyle yapmayacak, böyle yapmayacak, Sporcu şöyle olur, böyle olur.” şeklinde kuralları var. Bir taraftan da kendi terbiyesini ve mâneviyatını sporla beraber yayıyor.

Halbuki o bizde var. Müslüman sakın olur, sabırlı olur, güzel konuşur, güzel davranır, ama karşı taraf da fazla üstüne gelirse belasını bulur, cezasını çeker; o zaman kabahat onun.

Müslümanın nasıl olması lazım?

Vücudunun da güzel olması lazım; kuvvetli ve sıhhatli olması

lazım. Sigara içmemesi, ciğerleri körletmemesi lazım. Bedenini koruması, âzâsına hakkını vermesi lazım. Bak bizim dinimiz diyor ki:

“—Vücudunun da senin üzerinde hakkı var.”

Ana babanın hakkı var, konu komşunun hakkı var, hanımın eşinin hakkı var. Vücudunun da senin üzerinde hakkı var.

Ne yapacaksınız? Her hak sahibine hakkını adaletle vereceksin.

Vücudun hakkı nedir?

Dinlendireceksin, koruyacaksın, kötü kullanmayacaksın, hor kullanmayacaksın.

Dinlendirmiyor. Adam kumarbaz; sigara dumanı dolu kumarhânedede gece sabaha kadar kumar

oynuyor.

Ya bu vücut dinlenecekti. O vücut, sahibinden kıyamet gününde davacı olacak:

“—Yâ Rabbi! Bu adamdan davacıyım.” diyecek.

Vücudun hakkı var; gözün hakkı var, elin hakkı var. Adaletli iyi bir müslümanın her hak sahibine hakkını vermesi lazım! O zaman vücudu kuvvetli olur, sıhhatli olur; yani ideal müslüman olur.

Avrupalılar, Japonlar zengin oldukları için kendi reklamlarını yapıyorlar. Eskiden “Ninja” diye bir şey bilmiyorduk, şimdi çıktı. Ninja kaplum-bağalardan başladı iş, çocuklardan başladı. Sonra anladık ki “ninja” demek, “Japonların şövalyeleri” demekmiş.

Şövalyeyi zaten çok önce Avrupalılar bize yutturdular, öğrettiler. “Şövalye” dediğin İslâm’la çarpışan hainler! Şövalye teşkilatları; senin dedenle, senin dininle çarpışmak üzere kurulmuş teşkilatlar.

Bizde “şövalye” deyince millet kahraman sanıyor.

Alkışladığın herifler İslâm düşmanı! İslâm’ı yenmek için kurulmuş teşkilatlar. Millet işin farkında değil.

Herkes, başkasının güzel göstermeye çalıştığı şeyi beğeniyor; hatta moda o tarafa gidiyor. Falanca adam bıyığını şu modada kesmiş, hadi herkesin bıyığı o tarafa, o şekilde kesiliyor. Filanca adam şöyle kıyafet giymiş, falanca artist şöyle yapmış, hadi o moda oluyor.

Bizim kendi ideal müslümanımız kim? Biz kimi

örnek gösterelim?

Ben bu hususta en güzel misallerden birisini “Abdullah ibn-i Mübarek Hazretleri” olarak görüyorum. Neden?

Abdullah ibn-i Mübarek devrinin İslâm âleminin en büyük alimlerinden birisi, en büyük alimi. İmam Malik’le görüşmüş, İmâm-ı Âzam’a küçükken yetişmiş, duasını almış. Devrinin en büyük alimi.

İlim, İslâm’da çok lazım; o da en büyük alim. Ondan sonra en iyi silahşör, en iyi mücahid... Demek ki bedenî kabiliyet de var. Şövalyeler gelsin de kurban olsunlar ona! Ayağının tozu olamazlar. Ninjalar gelsin de kurban olsun ona! Önüne çıkanı devirirmiş Abdullah ibn-i Mübarek. Hoşuna gidiyor insanın. “Hem alim hem şampiyon” diyelim.

Bak hep yabancı kelimeler; *şövalye* yabancı, şampiyon yabancı, *ninja* yabancı. Neden? Kendi kıymetlerimizi öğretmiyoruz, söylemiyoruz da ondan.

Hem alim, kalem sahibi hem mücahid, kılıç sahibi. Eskiden birisini methederken; *sâhibü’s-seyfi ve’l-kalem* derlerdi. Falanca vezir, falanca zât hakkında bir bilgi yazılıyor; unvanları sıralanırken *sâhibü’s-seyfi ve’l-kalem* dedi mi “Hem alimmiş hem de mücahidmiş; cihada gidiyormuş, iyi kılıç kullanıyormuş hem de ilmi irfanı varmış.” diye anlaşılıyor.

Gazeteler yazmış, bana sonradan birisi anlattı: “—Süleymaniye camiinin imamı nasıl olacak?”

diye Kânûnî Sultan Süleyman şartlar koymuş. Bir sürü şart sıralamış; alim olacak, sesi güzel olacak, edebiyatı kuvvetli olacak, hatip olacak, edip olacak, zarif olacak, ata iyi binecek ve saire ve saire. Ata binmeyi de söylemiş.

Nasıl bir imam? Civa gibi bir imam, aslan gibi bir imam, yakışıklı bir imam, alim bir imam, sabırlı bir imam. Ne kadar güzel!

Ne yapacağız? Her şeyin güzel olanına özeneceğiz. Müslümanlığı da güzel yapmaya çalışacağız. Bak hem alimmiş hem en iyi mücahitmiş, en iyi silah kullanan kimseymiş; savaşlarda önüne çıkan duramazmış.

Bazen savaşlarda iki ordu iki tarafta durur; çarpışacaklar ama duruyorlar. Bu ordudan birisi atına binip karşı taraftan er dilermiş:

“—Var mı benim karşıma çıkacak kimse?” diye atıyla meydanda dolanıyor.

Karşı taraftan birisi atını onun üstüne sürer:

“—İşte ben varım.” dermiş.

Bunlara ne diyoruz?

“—Mübariz” diyoruz; yani öne çıkıp teke tek savaşanlar.

Çarpışmış çarpışmış, hangisi yenerse... Meselâ iki tanesini yener de üçüncüsünde yenilir.

Bu Abdullah ibn-i Mübarek kaç tane çıksa yenermiş, karşısına kimse çıkamazmış. Üç tane, beş tane yedi tane... Hem de tevazu sahibiymiş. “Kim olduğu bilinmesin!” diye savaş meydanına

peçeyle çıkarmış; şöhret de istemiyor. Yüzünde bir örtüyle çıkarmış. Bilmiyor kimse...

“—Allah Allah! Bu kahraman kim?”

“—Allah bilsin.” diye düşünüyor, insanlardan alkış beklemiyor; onun için yüzünü saklarmış.

Çıkanı devirirmiş; “Bu çok mahir bir silahşör; ben bunun karşısına çıkamam.” deyip herkesin cesareti kırılıncaya kadar, karşısına gelen artık gelemes oluncaya kadar beklermiş. Hem alim, hem kahraman.

Sonra son derece tatlı sözlü bir edebiyatçı, şair; şiirleri var. Edebiyatçı, kitapları var, güzel eserler yazmış.

Sonra devrinin en büyük mutasavvıflarından, derviş. Ahlâkî tarafı da var, irfan tarafı da var. Sonra; helal lokma ile kazanıp başkasına çok hayır hasenât yaparmış. Menkıbesi çok.

İşte bak bunlar güzel insanlar; siz de böyle olun! Bunları misal almamız lazım, model almamız lazım.

Bizim karşımıza gelen ilk misal Peygamber SAS Efendimiz.

Peygamber Efendimiz nasıl bir insandı? Geniş omuzluydu, orta boyluydu, sağlam yapılıydı. Elleri kuvvetliydi; harpte düşmana asla sırt çevirmezdi, düşmanla çarpışıldığı zaman en önde o bulunurdu.

“—Bak, mâneviyat ehli insan, canım işte zayıf naif.” İşte öyle değil. Peygamber Efendimiz bizim başımızda.

Sonra sahabe-i kirâm başımızda, karşımızda nümune-i imtisâl; onlara uyacağız. Sonra mübarek tarihimizden mübarek şahsiyetler... Bunları okumamız, anlamamız, anlatmamız; bunlar gibi olmaya çalışmamız lazım.

Bütün bu sözleri neden açtık?

Allah; çirkin, kötü, kaba saba insanı sevmez.

Neyi sever? Güzeli sever. Güzel olanı, her yaptığı işi güzel yapanı sever. Bunları bunun için anlatıyoruz.

Buna göre ne yapacağız? Dilimizi tutmasını; temiz, güzel ve iyi kullanmasını bileceğiz.

Müslümanın ağzından küfür çıkar mı? Çıkmaz. Kaba saba konuşur mu? Konuşmaması lazım, konuşmaz. Sağa sola sataşır, hakaret eder mi? Yapmaz.

Burnunu karıştırır mı? Hayır, yapmaz.

Derbeder, perişan, pejmürde; hayır! Fakir olabilir ama temiz olur, derbeder olmaz.

Dişleri sapsarı, kirlî, ağzı kokuyor; hayır, tertemiz olur, misvaklanır.

Tırnakları uzun; karga gibi, çaylak gibi kedi tırnağı gibi; hayır, tırnakları kesilmiş olur.

Koltuk altları pırasa gibi püsküllü, kılları uzamış; hayır, gayet güzel tıraşlanmış olur. Kasıkları, koltuk altları tıraşlanmış olur.

Bıyıkları aşağı sarkmış; hayır. Bıyıkları kısa, sakalları uzun olur. Bıyıklar ağzına girmez.

Peygamber Efendimiz'in yüzü güneş gibiydi ve

çok güzeldi. Gören Rasûlullah Efendimiz'e âşık olurdu.

Dişleri için yanında misvak gezdirirdi. Ayna gezdirirdi, tarak gezdirirdi; çok güzel kokular sürerdi. Kadir gecesinde burada, mescitlerde sakal-ı şerîfini ziyaret ediyoruz, görüyoruz. Sakalına bakıyoruz, kırmızımtraklaşmış. Halbuki siyahtı; sayılabilecek kadar beyazları vardı.

Niye kırmızımtrak?

O kadar çok koku sürermiş ki o öyle kırmızılaş-tırmış; kitaplar öyle yazıyor. Güzel koku sürer-di. Geçtiği yerlerde kokusu kalırdı. Herkes;

“—Buradan Rasûlullah geçmiş.” diye bilirdi.

“—Rasûlullah geliyor.” diye kokusundan bilirdi. Neden? Güzel koku, hoş bir şey.

Şimdi kadınlar sürüyor, erkekler sürmüyor. Halbuki kadının dışarıda sürmesi yasak.

Şimdi müslümanların dişleri sapsarı, taş bağlamış, kirli. Canım kirliyse git işte, Şadiye Hatun Teşhis Kliniğimizde dişlerini temizlerler, silerler, taşlarını kırarlar, parlatırlar, çürüklerini çekerler, deliğini doldururlar, her şeyi yaparlar; tedavi imkânı var. Hatta biz buraya, bu İskenderpaşa'ya bir oda açmayı düşündük:

“—İhvanımızın hepsine sağlık karnesi verelim, sağlam kartı çıkaralım. Hasta olmadan senenin belli günlerinde muntazaman muayene edelim, tedavi edelim. Hasta olmadan sıhhatini iyi koruyalım.” diye düşündük de yapamadık.

Dişini güzelleştir.

Benim göz kapağımın şurasında et beni uzadı, rahatsız ediyordu. “Alma imkânı var.” dediler, aldılar, el-hamdü lillah rahatladım. Açılmada, kapanmada, insanın sinirine dokunuyor, asabına tesir ediyor.

Müslüman nasıl olacak?

Her bakımdan vücuduna da dikkat edecek. Ben en çok sigara içip de sıhhatlerini mahvedenlere, heba edenlere acıyorum. Kahvelerde o dumanın içinde saatlerce duranlara acıyorum. Vaktini boşa geçirenlere acıyorum. Yapılacak çok iş var.

Meselâ, ormanlar tesis edelim; git orada ağaç dik... Cumartesi pazar günleri atla arabaya, git, ağaç dik. Ağaç sadaka-i câriyedir; senin hayratın hasenâtın olacak. Pis yerde durma. O dumanın içinde niye kendini zehirliyorsun. Kahvenin içinde ne işin var senin?

Kâğıt oynuyor, poker oynuyor, bilardo oynuyor. Sabahtan akşama orada. Kahveden dışarı çıkıyor, senin yanına geliyor da geldiği zaman bile insan ceketinin kokusundan rahatsız oluyor. O kadar kötü! Orada ne işin var?

Dumanını kokladığı zaman sigara içmeyi de hasta edermiş, zararı dokunmuş.

Hâsılı çirkin ve kötü olan her şeyi bırakacağız. Her şeyimiz güzel olacak. Giyimimizden kuşamımızdan, sıhhatimizden, dişimize saçımıza kılıma varıncaya kadar her şeyimiz güzel olacak. Çünkü Allah; kötüyü, çirkin ve bunu ısrarla yapmaya devam eden sevmez.

b. Öldüren de Yaşatan da Allah'tır

وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ،

(*Ve'llezî nefsu muhammedin bi-yedihî*)
“Muhammed’in canı elinde olan Allah’a yemin olsun ki...”

Efendimiz’in yemin ediş şekillerinden birisi bu. Kendi adını öne sürüyor, kendi adını söylüyor: “Muhammed’in canı elinde olan Allah’a yemin olsun ki” ne demek?

İnsanı yaşatan kim? Allah... Öldüren kim? Allah... Hayatımız kimin elinde? Allah’ın elinde...

Allah bir insanı yaşatmayı murad etmişse ne yapar eder yaşatır; kimse onu öldüremez. Bin tane gangaster, mafya çetesi peşine düşse onlar kahrolur, mahvolur ama Allah onu yaşatacaksa kurtarır.

Firavun; öldürmek için Musa AS’ın peşine düştü; kendisi gitti gümbürtüye, kendisi denizde boğuldu. Allah, Musa AS’ın öldürülmesini istemedi, onun yaşamasını istedi, Firavun’u da cezalandırmak, cezasını vermek istedi.

Musa AS’ın kavmi, Musa AS’ın mucizelerini görüp, “Ona iman ettik.” deyince:

“—Ben size gösteririm. Sizi öyle bir cezalandıracağım ki emsali görülmemiş bir ceza olacak. Sizin ellerinizi ayaklarınızı çapraz keseceğim.” dedi.

Mesela sağ kolunu kesecek, bir de sol ayağını kesecek; tam yamultmak için. İkisini eşit de

kesse zaten felaket ya.

“—Sonra sizi hurma dallarına asacağım.” dedi.

“—Ne yaparsan yap! Biz Rabbimiz’in rızasını istiyoruz. Biz imanı anladık; yanlış yolu doğru yolu anladık, senden korkmayız!” dediler.

Firavun hepsini öldürmek istiyordu, hepsini kesecekti, kollarını bacaklarını koparacaktı.

Ne oldu? Kendisi gitti.

Allah bir insanı yaşatmak isterse ne yapar eder, yaşatır; esbabını ihsan eder, yaşatır. Kimisini beş gün, yedi gün sonra zelzelede yıkılmış evin altından sağ çıkarır. Kimisini de sıhhat afiyet içinde en emniyetli yerde dururken öldürür.

Anarşistler iki gün önce İstanbul’da kışlanın önündeki iki askerciği şehid ettiler.

Muhterem kardeşlerim! Kendi kendime düşündüm. Belki sizin de aklınıza gelmiştir. Bunların anneleri babaları belki de:

“—İyi ki çocuğumuz Kars’ta askerlik yapmadı da İstanbul’da yapıyor.” dedi.

Dememiş midir? Belki demiştir. Karslı çocuklar. Doğu Anadolu’da, tam anarşinin olduğu zor yerler.

“—İyi ki İstanbul’a gitti; hiç olmazsa bu anarşi mıntıkasında askerlik yapmıyor. Şırnak’ta, Siirt’te, Diyarbakır’da askerlik yapmıyor; emniyetli bölgede.” demiş midir?

Düşünmemiş midir? Düşünmüştür.

Ama bak o çocukların alınına şehidlik yazılmış.

Nereye gitse olacak, çare yok... Anarşi olmayan yerde de olsa Allah öyle yazmış; şehid olacak. Genç yaşında şehidlik onların alınına yazılmış. Tabi onları öldüren cezasını çekecek ama onun kaderi öyle işte, öyle olmuş.

Başka bir misal hatırlıyorum:

Bazıları İran rejimine, Humeyni rejimine karşı İran'dan kaçtılar; oradan kurtulup sonra Antalya'da öldüler, İstanbul'da öldüler. Şunu demek istiyorum. Yaşatan da öldüren de Allah celle celalüh...

Onun için Peygamber Efendimiz:

“—Muhammed'in canı elinde olana yemin olsun ki...”

Elinde olan kim? Allah... Allah'a yemin olsun ki derken bunu söylüyor. Tam teslimiyet, her şeyin Allah'tan olduğunun tam şuuru. Ne kadar güzel, ne kadar ibretli ifade!

c. Fuhşun Açıkça Yapılması

Hadis-i şerifin devamında buyruluyor ki:

لَ تَقُومُ السَّاعَةُ، حَتَّى يَظْهَرَ الْفُحْشُ وَالتَّفَحُّشُ، وَ
سُوءُ الْجَارِ، وَقَطِيعَةُ الْأَرْحَامِ، وَحَتَّى يُخَوَّنَ
الْأَمِينُ، وَيُؤْمَنَ الْخَائِنُ .

(Lâ tekümü's-sâah, hattâ yazhere'l-fuhşü ve't-tefahhuşü, ve sûü'l-câri, ve katîatü'l-erhâmi, ve hattâ yuhavvene'l-emînü, ve yüemmene'l-hâinü)

(*Lâ tekümü's-sâatü*) “Kıyamet kopmayacak; şunlar, şunlar olmadıkça kıyamet kopmayacak...”

“—Şu canım elinde olan Allah’a yemin olsun ki şunlar şunlar olmayınca kıyamet kopmayacak. Önce bunlar, bunlar, bunlar olacak, şu sayılan şeyler olacak da kıyamet ondan sonra kopacak; bunlar olmadan kıyamet kopmayacak.”

Demek ki kâinatın kaderinde bu işler var. Kâinatın kaderi var. Kıyametin saati var.

“—Kıyamet” demiyor, ne diyor?

(*Lâ tekümü's-sâatu*) “Saat ayağa kalkmaz; yani kopmaz.” diyor.

Saat dediği kıyametin saati, yani o feci olayların olacağı zaman demek. Aslında şu duvardaki şeye de saat derler.

(*Kemi's-sâah*) “Saat kaç?”

Saat kelimesini Araplar bizim kullandığımız gibi kullanır ama bir de *es-sâah* deyince elif-lam’lı belirli, belirleme takısıyla beraber kullanınca “kıyamet, kıyametin kopacağı zaman, âhir zaman” demek olur.

“—Şunlar şunlar olmadıkça kıyamet kopmaz.”
Neler olacakmış?

Peygamber SAS yeminle söylüyor:

(*Hattâ yazhere'l-fuḫşü ve't-tefahhuşü*)
“Fuḫşiyat yayılacak, zâhir olacak.”

Ne demek?

Eskiden gizli oluyordu; millet korkuyordu. Müs-

lmanlardan, kadı efendiden, subaşından, za-
bitten, emniyeti temin etmekle görevli sorum-
ludan, kanundan korkuyordu, yapamıyordu.

İçki alenen içiliyor muydu? Yasaktı, yoktu,
içilmiyordu.

Zina alenen yapılıyor muydu? Yasaktı, yoktu.
Yapan cezasını bulduğundan yapılmıyordu.
Yapılırsa gizlice yapılıyordu, fırsat kollanarak
yapılıyordu, saklanarak yapılıyordu.

Kötülük yapacak olanlar; hıristiyanların
Kumkapı'daki, Beyoğlu'ndaki meyhanelerine
giderlerdi. Yakalanırsa, "Ben müslüman
değilim, hıristiyanım." demek için.

Rıza Tevfik Bölükbaşı'nı Ramazan'da yemek
yerken yakalamıřlar. şair, hece vezniyle çok
güzel şiirler yazmış; edebiyat kitaplarına girmiş
bir adam. Yakalamıřlar.

"—Niye Ramazan'da yemek yiyorsun? Niye oruç
tutmuyorsun?" diye yakalamıřlar.

İbranice biliyormuř, Yahudiler gibi konuřarak
zabıtlere;

"—Ben yahudiyim." demiş.

Bakmışlar bu gayrimüslim; bırakmışlar. Çünkü
Müslüman olmayınca, "Ramazan'da oruç tut!"
diyemiyorlar.

Yanındaki adamı yakalamışlar; "—Sen niye oruç
tutmuyorsun?"

O bir şey diyememiř; kendisini kurtaramamıř.
Rıza Tevfik:

"—Niye böyle zorluyorsunuz?" demiş

“—Bizim dinimizde Ramazan’da oruç tutmak farz; bu farzı yerine getirmeyenlere böyle yapıyoruz.” demişler.

“—Ben sizin dininizi çok sevdim, beğendim, şimdi müslüman oluyorum. (*Eşhedü en lâ ilâhe illa’llah, ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlüh*)” demiş.

“—Ama bir ricam var, bunu salıverin, bu sefer cezalandırmayın!” demiş.

Ondan sonra zabıtlar gitmişler, adama dönmüş:

“—Bak” demiş, “Yahudi oldum, kendimi kurtardım. Müslüman oldum, seni kurtardım. Bir daha böyle alenen günah işleme!” demiş, göndermiş. Böyle bir şey okumuştum kitaplarda.

Gizli yapılıyordu. Doğrudan doğruya yapılmıyordu. Burada ne diyor?

(*Hattâ yazhere’l-fuhşü ve’t-tefahhuşü*)

“Fuhşiyat aleni yapılmaya başlayacak.”

Niye? Kimse kimseden korkmuyor. Serbest.

“—Sana ne? Benim keyfim böyle istiyor.” diyor. Adamı yakalıyorsun;

“—Sana ne?” diyor.

“—Alan razı, veren razı. İki taraf da razı olduktan sonra sana ne?” diyor.

Polis de “Allah Allah!” diyor, şaşırıp kalıyor:

“—Şimdi ben buna ne diyeyim?”

Çıplak geziyor, kimse bir şey diyemiyor. İçki içiyor, kimse bir şey diyemiyor. Ramazan’da oruç tutmuyor, kimse bir şey diyemiyor. Kadın

evin içinde çıplak geziyormuş, komşuları ayartmak için perdeleri de açıyormuş; kötü kadın. Çırılçıplak geziyormuş. Komşular polise şikâyet etmişler. Polis gelmiş:

“—Size ne? Evimde istediğim gibi gezerim.” demiş.

Allah Allah! “Evin içinde giyinik gezecek.” diye bir kanun var mı? Polis şaşırmış.

Eskiden olsa bunu yapamazdı. Eskiden böyle oyunlar sökmezdi; yapamazdı. Gizliydi; yapanlar da azdı. Çok edepsiz, şeytana çok uymuş insanlar yapıyorsa bile toplumun diyelim binde biri yapıyordu.

Ne yapalım? Herkes nefesine hâkim olamıyor, herkes Allah’ın sevdiği kul olmayı başaramıyor. Cehennemde yanacak, ettiğini bulacak; ama şimdi öyle değil. Şimdi büyük ekseriyet yapıyor. Plajlar dolu. Kıyafetler belli.

On dokuzuncu Yüzyıl’ın sonunda ve Yirminci Yüzyıl’ın başında Avrupa’da denize girenler bile dizinin altına kadar örtülü girerlermiş; eski filmlerde görülüyor. Sonra o dizin altından dizin üstüne çıktı, kasıklara geldi. Kasıklardan daha da kısaldı, daha da kısaldı; üst taraf atıldı, alt taraf atıldı. Çıplak girmeye başladılar. Çıplaklar kampı kurdular; hatta Türkiye’de, Antalya’da yer kiraladılar, etrafını tel örgüyle çevirdiler;

“—Fransızlar’ın çıplaklar kampı.”

Her şey değişti.

Eskiden yapabilir miydi? Yapamazdı.

“—Muhammed’in canı elinde olan Allah’a yemin

olsun ki edepsizlik, kötülük, âşikâre olmayınca kıyamet kopmaz.”

Hem de bunu ısrarla yapmak; *tefahhuş*.

Kimisi ukalalaşıyor:

“—Sana ne ya! Memlekette demokrasi var, hürriyet var; istediğimi yaparım. Sen bana karışamazsın!” diyor.

Hakikaten de karışamıyorsun; karıştığın zaman sen kötü oluyorsun. Memleketin nizamını alt üst ediyor, ahlâk bozuluyor ama sen karışamıyorsun, kötü duruma düşüyorsun. O halde bu kıyamet alâmeti.

d. Kötü Komşuların Artması

Kötülük yapılacak, âşikâre olacak, ısrarlı olacak, kimse gık diyemeyecek duruma gelecek.

(*Ve sûü'l-câr*) “Komşunun kötü olması.”

Câr Arapça’da komşu demek. Çoğulu *cîrân* geliyor; komşular demek. Ne buyrulmuş:³

الْجَارُ، قَبْلَ الدَّارِ

(طب. عن سعيد بن رافع بن خديج عن أبيه عن جده)

(*El-câr, kable'd-dâr*) “Eviden evvel komşu...”

³ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.IV, s.268, no:4379; İbn-i Hacer, *Lisânü'l-Mîzân*, c.I, s.25, no:27; *Mecmaü'z-Zevâid*, c.VIII, s.300, no:13534; Saîd ibn-i Râfi' ibn-i Hudeyc babasından, o da dedesinden.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.618, no:41495 ve c.XVI, s.152, no:44103; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.203, no:531 ve c.II, s.34, no:1051; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XII, s.60, no:11435.

Ev almadan evvel komşu al!” *Dâr*, ev demek. Evvela bir bak bakalım komşular iyi mi kötü mü? Müslüman mı hristiyan mı? Etrafta kim var? Bir bak bakalım; ondan sonra evi almaya kalk! “—Ucuz satılıyor.” Neden ucuz satılıyor? Bak bakalım! Mahalle nasıl bir mahalle? Evet, demek ki bir de kötülük alenileşecek; edepsizlik, çirkin işler, fuhşiyat, fahişelik artacak, meslek hâline gelecek, ısrarla yapılabilecek hâle gelecek. Manzara böyle olacak. Sonra kötü komşular artacak. Allah Allah! Eski müslümanlar bu hâle şaşırıyor. Neden? İslâm’da komşu hakkı çok mühim de ondan. Peygamber Efendimiz SAS başka bir hadîs-i şerifinde buyuruyor ki:⁴

⁴ Buhârî, *Sahîh*, c.V, s.2239, no:5669; Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.2025, no:2625; Taberânî, *Mu’cemü’l-Kebîr*, c.XII, s.360, no:13340; Abdullah ibn-i Ömer RA’dan.

Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.2025, no:2624; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.760, no:5151; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.332, no:1942; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1211, no:3673; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.VI, s.187, no:25580; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.265, no:511; Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.I, s.202, no:647; Ebû Ya’lâ, *Müsned*, c.VIII, s.65, no:4590; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.V, s.220, no:25416; Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.VII, s.84, no:9562; Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.VI, s.275, no:12389; İshak ibn-i Râhaveyh, *Müsned*, c.III, s.1005, no:1745; ; İbnü’l-Ca’d, *Müsned*, c.I, s.396, no:2707; İbn-i Ebi’d-Dünyâ, *Mekârim-i Ahlâk*, c.I, s.101, no:320; Temmâmü’r-Râzî, *el-Fevâid*, c.II, s.190, no:1496; Hz. Aişe RA’dan. Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.760, no:5152; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.332, no:1943; Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.III, s.38, no:2403; Bezzâr, *Müsned*, c.VI, s.371, no:2388; Dâra Kutnî, *İlel*, c.VIII, s.231, no:1538; Abdullah ibn-i Amr ibnü’l-As RA’dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.445, no:9744; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.265, no:512; İshak ibn-i Râhaveyh, *Müsned*, c.I, s.190, no:141; İbnü’l-Ca’d, *Müsned*, c.I, s.241, no:1586; İbn-i Adiy, *Kâmil fi’d-Duafâ*, c.III, s.81, no:624; Dâra Kutnî, *İlel*, c.VIII, s.230, no:1538; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XVII, s.109; Ebû Hüreyre RA’dan.

Taberânî, *Müsnedü’ş-Şâmiyyîn*, c.VIII, s.822; Ebû Ümâme RA’dan.

مَا زَالَ جِبْرِيلُ، يُوصِينِي بِالْجَارِ، حَتَّى ظَنَنْتُ أَنَّهُ سَيُورَثُهُ

(م. د. ت. حم. ق. عن ابن عمر؛ حم. ق. عن عائشة)

(*Mâ zâle cibriîl, yûsînî bi'l-câr, hattâ zanentü ennehû seyüverrisehû*) “Cebrail AS bana o kadar çok geldi, komşulara iyi muamele etmeyi o kadar çok tavsiye etti, o kadar çok komşu hakkını büyüttü ki, ben de ‘Galiba Allah-u Teàla Hazretleri komşuyu komşuya varis kılacak.’ diye düşündüm.” diyor.

Komşu hakkı çok önemli. Komşuya zulmetmek çok fena! Bir müslüman, komşusu açken tok yatamaz; onun da yemek yemesini, tok olmasını sağlar. Ona yediğinden yedirir, giydiğinden giydirir; duvarını onun istemediği kadar yükseltmez.

Neden?

“—Sen evini yükseltip de komşunun havasını engelleme!” diyor.

Hava alacak, rüzgâr esecek. Sen oraya üç katlı ev yapıyorsun; o, yanda çukurda kalıyor. Öyle yok İslâm’da; her şey düşünülmüş.

Komşunun namusunu korumak, hanımına kızına bakmamak, ve saire; çok hadîs-i şerifler var. Bunlar unutulacak, yapılmayacak; ortaya kötü komşular çıkacak. Komşuluk haklarını hiçe sayan, komşusuyla kavga eden, edepsiz insanlar

türeyecek. Bu da kıyamet alameti. Komşunun komşuyla kötü olması, kötü komşuların zuhur etmesi kıyamet alameti.

Müslüman nasıl olur?

Müslüman çok güzel, çok tatlı komşuluk yapar. Komşusuna çok hürmet eder, çok izzet eder, çok itibar eder, çok yardım eder, çok ilgilenir, çok korur, çok kollar; yani komşusuna her türlü iyiliği yapmaya çalışır.

Komşu gayrimüslim bile olsa “komşuluk hakkı” vardır. Müslüman olmasa bile komşuluktan dolayı “komşuluk hakkı” vardır. O yahudi, sen müslüman; o hıristiyan, sen müslüman bile olsan “komşuluk hukuku” vardır.

Demek ki bu töre de bozulacak; İslâm’ın o güzel hükümleri çiğnenecek, kötü komşuluk yapan insanlar çıkacak. Ortaya kötü komşular çıkacak.

Allah Allah! Fesübhanallah!

e. Akrabalarla İlginin Azalması

(*Ve katîatü’l-ehram*) “Akrabalık bağlarını koparıp akrabalarıyla küsüşüp akrabalarıyla sıla-i rahim yapmayan, ilgisini kesen insanlar türeyecek.”

Bu âdet de çıkacak. Halbuki sıla-i rahim; akrabalarla ilgi, sevgi, yardım ve sairenin devam etmesi, de çok önemli.

Hatta Peygamber Efendimiz;

“—Sıla-i rahim ömrü arttırır. Beldeleri mâmur hâle getirir, insanların ömürlerini uzatır.” buyuruyor

Sadaka vermek, bir; akrabayla sıla-i rahim yapmak, ilgiyi devam ettirmek, iki. Çok önemli!

Sıla-i rahim çok önemli işlerden birisi. Ne yapacaksınız?

Dayı, amca, yenge, hala, yeğen, akraba ve saire kimseleri kollayacaksınız; onlara gidip geleceksiniz. Takip edeceksiniz, yardım edeceksiniz, hizmet edeceksiniz; fakirse para vereceksiniz, hastaysa tedavi ettireceksiniz.

Neden? Akraba, akrabalık bağları çok önemli, fevkalade kıymetli! Âhir zamanda o da gidecek, o da yok olacak. Bu bağlar kesilecek, koparılacak. (*Katîatü'l-erham*) “Akrabalık bağlarının koparılması” ortaya çıkacak. Adam amcasını saymıyor, takmıyor. Babasıyla ilgiyi kesiyor, teyzesine uğramıyor, kardeşini aramıyor, eniştesine düşman ve saire.

Neden? İncir çekirdeğini doldurmayan sebeplerden veya sebepsiz.

“—Bozuluyorum efendim, sevmiyorum. Bakışı hoşuma gitmiyor. Mirasta bana şöyle yaptı. Bana böyle dedi.”

Bırak bunları! Allah; akrabalık bağlarını kuvvetli tutmayı, bu bağa riayet etmeyi emrediyor, seviyor. Ufak tefek hesapları bırak.

Yunus Emre'nin sözü çok güzel:

Nazar eyle itürü, Bazar eyle götürü.

Bırak öyle incik boncuk, ufak tefek işleri; toptan düşün, ana hatlarıyla düşün. Bırak bunları.

“—Hocam! Ben gidiyorum, gidiyorum da o

gelmiyor. Ben kapısını çalıyorum da açmıyor, ben elimi uzatıyorum da reddediyor.”

Tamam, günah onda; ama bir defayla bırakma, sen yine vaziyeti düzeltmek için gayrete devam et! Yine hediye gönder, yine git, yine tebrik yaz. O reddettiği için günah onda.

Demek ki kıyamet alâmetlerinden birisi de neymiş?

“—Akrabalık bağlarının hiçe sayılması, koparılması.”

Adam bayramda uğramıyor; hacca giderken helalleşmeye gidiyor. Diğeri hakkını helal etmiyor. Baba evladına hakkını helal etmiyor.

Genç bir arkadaşımız, ihvanımız:

“—Babam bana hakkını helal etmiyor.” diyor.

Niye?

“—Müslüman olduğum için kızıyor da ondan.”

Onun hakkını helal etmemesinin kıymeti yok. Çünkü o, Allah ile çatışacak bir zihniyette.

“—Oğlu müslüman oldu.” diye kızına Allah yardım eder mi; etmez.

Babalık haklarını helâl etmiyor. Onun bu babalık hakkını kötüye kullanma hakkı yok. Çocuğuna teşekkür etmesi lazım, kendisini düzeltmesi lazım. Kendisi düzelmiyor, kendisi yanlış yolu bırakmıyor; doğru yola giden oğluna, kızına kızıyor.

“—Kızı kapalı” diye annesi kızıyor. Kızı tutacaklar modern bir kimseyle namazsız, niyazsız,

abdestsiz, gusülsüz birisiyle evlendirecekler.

“—Zenginmiş, akrabaymış, tahsilliymiş, Amerika’da okumuş.” ama namaz niyaz yok, amel yok, itikat yok. Onunla evlendirecekler, kız istemiyor:

“—Ben dindar insan istiyorum. Hayatımı, ahiretimi mahvetmek istemiyorum. Sonra ben bununla evleneceğim, çoluk çocuğum olacak; çocuklarımı kendisi gibi yetiştirirse olmaz, istemiyorum.” diyor.

Anası babası zorluyor:

“—Bununla evleneceksin!”

O, bir müslümanla evlenmek istiyor.

“—Küstüm sana, kızdım, hakkımı helal etmiyorum.” diyorlar.

Burada senin hakkın yok ki, yanlışlık sende...

Adamın göl kenarında lokantası var; “Daha çok müşteri gelsin!” diye içki koyuyor. İçkili lokanta olunca gelenler göl kenarında zıkkımlanıyor. Millet manzarayı, Allah’ın güzel yarattığı şeyleri gördü mü, hemen günaha geçiyor. Halbuki orada seccadeyi yayıp namaz kılması lazım.

“—Allah! Yâ Rabbi! Şu gölün güzelliğine bak! Şu karşıdaki dağların manzarasına bak; İsviçre kartpostalı gibi... *Allahu ekber!* Namaza durup çok şükür yâ Rabbi! Ne güzel yerler yaratmışsın, bize ne güzel diyarlar vermişsin!” diye şükretmesi lazım.

Hayır! “Manzara güzel.” diye melun orada zıkkımlanıyor, kafayı çekiyor. Niye burada zıkkım-

lanıyorsun da başka yerde zıkkımlanmıyorsun?

Manzara güzel! Açık manzarada keyfe geliyor; ondan sonra şarkı söylemeye başlıyor ve saire. Herkes el çırpıyor, birisi ortaya çıkıyor...

Bunlar nedir? Sakatlık, çürüklük alameti. Bu kafadaki kimse doğru yolu bulan oğluna kızıyor, doğru yolda giden kızına kızıyor. Ne kadar kızarsa kızsın. Bunun sahabe-i kirâmdan da misali var:

Mus'ab b. Umeyr RA genç yaşta müslüman oldu. Allah şefaatine erdirdin... Bir ailenin bir tek evladı. Aile zengin mi zengin, çocuk efendi mi efendi; müslüman oldu. Anası kapris yapıyor:

“—Sen niye bıraktın bizim putperestlik dinimizi, niye İslâm'a girdin? İslâm'dan dön! Dönmezsen intihar ederim, yemek yemem.” diye protesto ile çeşitli acındırıcı şeylerle Mus'ab hazretlerini İslâm'dan döndürmeye çalışıyor.

“—Anne!” diyor. “Senin bin tane canın olsa, hepsini böyle versen, ben yine dönmem.”

Neden? Çünkü burada Allah'ın rızası var. Allah'ın emri olan yerde ananın babanın yanlış kaprisleri sökmez. Doğru değil! O kendisini düzeltsin; kusur onda.

“—Yâ Rabbi! Ben annemin babamın hizmetinde olmayı seviyorum, istiyorum. hizmet etmek istiyorum ama o benim müslüman olmamı istemiyor, Müslümanlıktan vazgeçmemi istiyor.” diyecek

“—Otur yanıma!”

“—Ne olacak?”

“—Doldur şu bardağı, iç bakalım şu rakıyı! Bu devirde bu kadar sofu olma!”

“—İçmeyeceğim! İçmem, haram.”

“—Hakkımı helal etmem!” Hadi oradan! Senin ne hakkın var? Senin Allah’ın haram kıldığı içkiyi “helal” diye zorla içirmeye hakkın var mı? Edepsiz! Çocuk haklı. Diyor ki: “İçmem.” Adam lokantayı içkili yapacak; çocuk gidiyor, diyor ki: “—Baba! Bu içkiyi koyma!” diyor.

“—Evladım! O zaman müşteri çok gelecek.” diyor. Gerçek bir hadise de hoşuma gittiği için kaç defa söylemişimdir, duymuşsunuzdur. Çocuk o zaman: “—Baba! İçki koyarsan, ben bu evde duramam, gitmem lazım. Çünkü ben, içkiden elde edilen kazancı yiyemem. Ya içkiyi koyma, ben evde durayım; ya içkiyi koy, ben hemen gideyim!” diyor. Baba bakıyor ki çocuğu ciddi; istemeye istemeye içkiyi koymuyor. Oğlunun diretmesinden dolayı içkiyi koymuyor.

Burada “Hakkımı helal etmem!” dese kıymeti olur mu? Olmaz! Neden? Umumi kaide var, hadîs-i şerifte de geçer:⁵

⁵ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.66, no:20672; Taberânî, *Mu’cemü’lKebîr*, c.XVIII, s.170, no:381; Heysemî, *Müsnedü’l-Hâris*, c.II, s.632, no:602; Kudâî, *Müsnedü’ş-Şihâb*, c.II, s.55, no:873; İbn-i Esir, *Üsdü’l-Gâbe*, c.I, s.275; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.III, s.145; İmran ibn-i Husayn RA’dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.409, no:3889; Bezzâr, *Müsned*, c.V, s.356, no:1988; Abdü’r-Rezzak, *Musanef*, c.II, s.383, no:3788; Dâra Kutnî, *İlel*, c.V, s.155, no:786; İbn-i Abdi’l-Ber, *et-Temhîd*, c.VIII, s.58; Abdullah ibn-i Mes’ud RA’dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.131, no:1095; Hâkim, *Müstedrek*, c.III, s.132, no:4622; Hz. Ali RA’dan.

Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.IV, s.181, no:3917; Hz. Hüseyin RA’dan.

لَطَاعَةَ لِمَخْلُوقٍ فِي مَعْصِيَةِ الْخَالِقِ

حم. طب. لك. وابن خزيمة، وابن جرير عن عمران؛ والحكم بن عمرو، وأبو نعيم، خط. عن أنس؛
(طب. عن النواس)

RE. 481/9 (*Lâ tâate li-mahlûkin fî ma'siyeti'l-hâlik*) “Allah’a isyanı emretti mi mahlûka itaat edilmez. Allah’a isyanda mahluka itaat yoktur.”

(*Lâ tâate li mahlûk*) “Mahlûka itaat yoktur; (*fî ma'siyeti'l-hâlik*) Allah’a isyanda...”

O sana “Öldür şunu!” diye emrediyor, öldüremezsın. Doğu Anadolu’da var böyle; kan davası var bilmem ne var. Küçücük çocuk; 14-15 yaşında, daha reşit olmamış; kan davasından birini İstanbul’a kadar takip ediyor, adamı köşede kısıtıyor, öldürüyor.

“—Aferin evladım!” diyor anası. “Aferin! Ailemizin intikamını aldın.”

İslâm’da böyle bir şey yok!

“—Anam emretti, ondan öldürdüm.”

Ananın sana öldürmeyi emretmeye hakkı yok, tamam mı!

f. Hain Kimsenin Emin Sayılması

Evet, akrabalık bağlarının koparılması da kıya-

İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VI, s.545, no:33717; Hasan-ı Basrî Rh.A’ten.

Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.369, no:3647; Abdullah ibn-i Abbas RA’dan.

İbn-i Abdi'l-Ber, *el-İstîâb*, c.I, s.269; Abdullah ibn-i Huzâfe RA’dan.

Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.X; s.22; Ebû Nuaym, *Ahbâr-ı İsfahan*, c.II, s.109, no:443; Enes ibn-i Mâlik RA’dan.

met alâmetlerinden... Kıyametin yaklaştığının, âhir zaman olduğunun alametlerinden birisi de nedir?

(Yuhavvenü'l-emîn ve yü'temenü'l-hâin)

“Emniyetli, güvenilen insan hain sayılacak, hainmiş gibi muamele görecektir. Hain insan da itimatlı kimse sayılacak. İş başına o gelecek; ötekisine:

“—Vatan düşmanı, millet düşmanı, gerici, kökten dinci!” denecek.

Şimdi o çıktı; köktendinci!

Müslümanların hepsi kökten, anadan, atadan, dededen, aslından, Kur'an'dan köktendincidir.

Sen köktendinci değil misin? Köktendinci olmamak olur mu? Köktendinci olmadı mı insan olur mu? Elbette kökten dinci olacak.

Kökten dinci ne yapmak istiyor?

Amerikalı'nın, Avrupalı'nın istemediği şeyi yapmak istiyor.

Tabii gayet normal. Müslüman kendi inancına göre yaşayacak. Amerikalı kendi inancına göre yaşıyor da müslüman kendi inancına göre niye yaşamasın? Amerikalı'nın kilisesi takır takır çalışıyor da, papazın o kadar itibarlı okulları var da, müslümanın niye okulu olmasın, üniversitesi olmasın?

Niye? Onun İslâmî çalışma yapmaya hakkı yok mu? İslâmî giyinmeye hakkı yok mu?

Papaz istediği gibi giyiniyor, rahibe istediği gibi giyiniyor da niye ben müslüman olarak istediğim

gibi giyinmeyeyim?

Niye istediğim gibi hareket etmeyeyim?

Niye “Şu haram, ben onu yemem!” diyemeyeyim?

Niye ben mikrofonda Allah’ın haramlarını söyleyemeyeyim?

“–Söylersen suç olur, ceza olur.”

Niye suç oluyor? Ne hakla suç oluyor? Bu memleketin yüzde doksan dokuzu Müslüman...

Niye “içki haram, faiz haram” demek suç olsun?

“–Efendim kanun var da bilmem ne.” Niye o kanunu koydunuz?

Hiç olmazsa “Müslüman bu hususta mâzurdur, serbesttir.” deyin. Hiç olmazsa mâzur görün.

İmam efendi, hatip efendi camide hutbe veriyor; bir ilerici profesör cenazesi dolayısıyla gelmiş dışarıda bekliyor. Hutbedeki sözlerinden dolayı adamı üç seneye mahkûm ettiler. Bu adamcağız hutbede Allah’ın âyetini, Peygamber Efendimiz’in hadisini okuyor; bundan dolayı.

Utanma yok mu? Din adamı cezalandırılır mı? Toplum din adamını cezalandırır mı?

Allah böyle şeyleri sevmez!

Ne yapar? Cezalandırır; milleti cezalandırır, toplumu cezalandırır, başına bela sarar. Allah saklasın! Sonra iyi insanlar dua eder de bela kalkmaz. Milletin başına toptan bela sarar.

Toplum para için pul için olur olmaz şey için neler yapıyor? Grev yapıyor, toplantı yapıyor, protesto yapıyor; sesli protesto, sessiz protesto,

eylem bilmem ne.

Bunun karşısında bir şey yapmıyor.

Bizim memlekette askere silah çekileceği hiç aklınıza gelir miydi, düşünür müydünüz? Bak ne hâle geldik. Kışlanın topa tutulacağını tahayyül eder miydiniz? Bizim Türkiye bu, asker millet bu, askerlik cihad diye seven millet... Olur muydu bu?

Olur. Sen İslâm'ı düşman edersen, düşman görürsen, İslâm'ın aleyhinde çalışırsan, Hıristiyanlığı üstün görürsen, Yahudiliği üstün görürsen, müslüman'ı ezersen, başörtüsünü takip edersen, sakallıyı işten atarsan, Allah ne yapar? İntikam alır. Azîzün zü'ntikâm.

Bir bela sarar sana; Suriye'den, Irak'tan, Hint'ten, Bağdat'tan, Yemen'den gelir, başına bela olur Neden? Gönderen Allah. Başına belayı salar, elin belalısını başına salar. Belalı az değil ki Kuzey'de Rus, Batı'da Bulgar, Rum... Batılılar İstiklâl harbinde onları başımıza salmadı mı? Balkan harbinde bütün Sırp'lar, Bulgarlar, hepsi birleşip Balkanlar'da çarpışa çarpışa İstanbul'a kadar dayanmadılar mı?

Nasıl oldu bunlar?

Allah müsaade etmeseydi olmazdı.

Eskiden küçücük bir orduya Allah büyük zafer veriyordu. Neden? Çünkü mü'min insanlardı, Allah'ın sevdiği kullardı.

Sen Allah'ın sevmediği işleri yap yap, Allah'ın diniyle harp et harp et; ondan sonra başına işte öyle belalar gelir.

Olay oldu mu? Oldu.

Olay neden olur? Allah takdir ettiği için olur. Ölen neden ölür? Allah öldürdüğü için ölür. Yaşayan niye yaşar? Allah yaşattığı için yaşar. “—Hocam! Katil geldi de vurdu, öldürdü.” O sebep, sebep! Onu gönderen Allah!

Müsebbip kim? Allah! Sebebi sevk eden, gönderen Allah! Yapan Allah, yaptıran Allah! İsterse yaptırmayan da Allah!

Toplumunu İbrahim AS’ı öldürmek istedi; bunu hıristiyan da biliyor, yahudi de biliyor, Türk de biliyor, herkes biliyor.

İbrahim AS’ı Urfa’da öldürmek istediler, tamam mı? Tamam.

Neden öldürmek istediler?

İbrahim AS bunların puthânesine girdi; “Böyle şeylere tapmak olmaz.” diye putların hepsini kırdı. “Putları kırdı.” diye “Bunu öldürelim.” dediler.

قَالُوا حَرِّقُوهُ وَانصُرُوا آلِهَتَكُمْ إِن كُنْتُمْ فَاعِلِينَ

(الأنبياء: ٦٨)

(*Kàlû harrikùhü ve’nsurû âliheteküm in küntüm fâilîn*) ““Haydi bakalım, iş yapacaksanız bu adamı yakın da, ilahlarınıza böylece yardımcı olun!” dediler.” (Enbiyâ, 21/68)

Tanrı insandan yardım bekliyorsa insana muhtaçsa, tanrılığı kalır mı? Kafaya bak, mantığa bak, şaşkınlığa bak, dalalete bak, küfre bak, şirke bak!

Öldürmek istemediler mi? İstediler. Odunları topladılar mı? Topladılar. Har har har yaktılar mı? Yaktılar.

Öyle bir yaktılar ki, uzağında bile dururken insanın yüzü yanıyordu. Korkunç bir ateş yaktılar. Har har har muazzam bir ateş! Yanına yanaşamıyorlar. İbrahim AS'ı mancınıkla, bir çeşit yaylı bir aletle savurdular, ateşin içine attılar.

Ne oldu? İbrâhim AS ölmedi.

Neden? Allah ölmesini istemedi de ondan.

Cümle cihan halkı bir insanı öldürmeye kalksa, Allah öldürmeyince ölmez. Ama ölecek olduktan sonra ecel geldiği zaman, “baş ağrısı bahane” derler. Baş ağrısı bahane olur, ölür adam. Pattadak ölür.

Turp gibiydi, kırmızı yanaklıydı, aslan gibiydi, pehlivan gibiydi. Niye öldü?

Vallahi bilmem, neden öldüyse öldü. Öldü ya artık, sen ona bak; gitti, öldü.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Devir değişti de onu anlatmak için bunları söyledim.

Ne yapıyoruz? Hadîs-i şerifleri anlatırken “İyice anlaşılın.” diye kendi halimize, günümüzdeki olaylara bağlıyoruz; öyle anlatmaya çalışıyoruz.

Ahir zamanda ne olacakmış?

“—Emniyetli insan hain muamelesi görecek, sevilmecek, istenmeyecek, tehlikeli görülecek ve saire. Hain insana da işler güçler

verilecek, emniyet edilecek, emanet edilecek, memleketin kaderi onun elinde olacak. Filanca müdürlük veya filanca müessese veya devletin, milletin filanca parası, pulu böyle kimselerin elinde olacak; yani kurda kuzu emanet edilecek, işler değişecek.”

Bu, kıyamet alametlerinden biridir.

Bu devirde böyle olmuş mudur? Bu devir böyle midir?

Aşağı yukarı olmuştur. Aşağı yukarı bütün dünyada; hadîs-i şeriflerde söylenen, kıyametin kopmasından evvelki acayip değişikliklerin, çirkinliklerin, kötülüklerin hepsi olmuştur.

“—Sokak ortasında zina edecekler.” diye geçiyor hadîs-i şeriflerde.

O bile oldu bizim memleketimizde. Ben bir gün Ankara’da, bizim mahallemizde ikinci namazına gittim. Cemaat kızgın, böyle arı kovanına çomak soksan nasıl bangır bangır bağırırlar; işte öyle kızgın. Cami tepede; arada bir dere, karşı tarafta bir yamaç var. O dereyi geçip karşı yamaca çıkmış iki kişi, orada alenen zina ediyorlarmış. Onlar buradan bağırmışlar ama dereyi geçip öbür tarafa erişemeyecekler; yani mesafe öbür tarafta... Edepsizliğe bak! Edepsizlik ne boyutlara gelmiş!

Bu neyi gösteriyor? Kıyametin yaklaştığını gösteriyor.

“—Nasıl kopar kıyamet?” Muhterem kardeşlerim!

Birden kopar. Öyle aniden kopar. Çarşıda alışveriş yaparken kopar; adam malı alır da

parasını ödeyemez. O kadar ani gelir.

Yâsîn Sûresi'nde ne diyor?

وَهُمْ يَخِصِّمُونَ

(يس: ٤٩)

(*Ve hüm yahissimûn*) “Birbirleriyle muhasama edip çekişip dururken, uğraşırken, günlük hayatın koşturmacası içinde pattadak gelir kıyamet, aniden!” (Yâsîn, 36/49)

لَ تَأْتِيكُمْ إِلَّا بَغْتَةً

(الأعراف: ١٨٧)

(*Lâ te'tîküm illâ baġteten*) “O size ansızın gelecektir.” (A'raf, 7/187)

“—Yarın olur, öbür gün olur, beş sene sonra olur, şu olur, bu olur.” derken pattadak geliverir.

“—Hocam! Ağzını hayra aç!”

Tamam, Allah uzun ömür versin, mutlu ömür versin. İyilikler hâkim olsun, dünyanın hayatı daha devam etsin, kıyamet kopmasın. Hepimiz korkuyoruz.

Kıyamet ancak şerli insanların başına kopacak, kıyametten evvel iyi insanların hepsi ölecek; kötüler kalacak. Tamam, geç bir zamanda olsun ama alametleri belirdi.

Nerede İslâm, nerede âyetler hadîs-i şerifler, nerede ahlâk edep, nerede bugünkü durum? Kalmadı.

Kız çocuk, anasını babasını takmıyor; çete reisi gibi. Eskiden sokakta kız gördün mü âciz sanırdın. Ne mâlum? Belki çetenin reisi! Değişti; manzaralar değişti, durumlar değişti. Bak

uyuşturucu kullanımını ne kadar artmış. Bugün haberlerde şöyle diyordu;

Uyuşturucu kullanımına karşı Türk ailesinin bir direnci var; o dirence rağmen ortaokullarda ve bilmem nerelerde yüzde yedi miktarında uyuşturucu var, eroin esrar vesaire kullanılıyor.

Gel bakalım buraya!

“—Türk ailesinin uyuşturucu kullanımına karşı direnci...” Ne demek bu?

Gel bakayım, bu ne demek?

Millet müslümandı da onun için uyuşturucuya kapılmıyordu. Sen Müslümanlığı tahrip edince, uyuşturucu yayılmaya başladı; işin aslı bu... Sen müslümanı “köktendinci” görürsen, “rejim düşmanı” görürsen olacağı bu.

“—Bunlar milleti, devleti yıkacak, bizi kesecek.” diyor bakanlardan bir tanesi. “Boynunun kesilmesini istemiyorsan bize oy ver.” filan diyor. İslâm’ın aleyhinde. Politikaya alet ediyor.

“—Suud’da olduğu gibi seni de kesecekler.” diyor. Millet nezdinde İslâm hakkında yaydığı imaja bak!

Evet, sen kendin İslâm’ı kötü gördün, çağ dışı gördün; “çöl kanunu, çağ dışı” dedin, gazetelerde yazdın. “Ben müslüman değilim.” dedin, açıkça söyledin. İslâm’la açıkça savaştın.

Yazılılarıyla, romanlarıyla, hikâyeleriyle çarpışanlar, savaşanlar yok mu? İlla isim mi söyleyelim? Memlekette açıkça bu furya devam etmedi mi?

Gençlerin bir kısmı bunlara kandı; bir kısmı komünist oldu bir kısmı anarşist oldu, bir kısmı ordunun başına geldi.

“—Neden geldi? Niye ben gitmedim de o gitti?”

Tahlil et, araştır. Nereden aldı bu zehiri? Nerede kafası bozuldu? Ne zaman sapıtı? İncele. İncelemezsün değil mi? Ucu sana gelecek; suç dönüp dolaşıp sana gelecek. Ondan incelemiyor.

Hem bir taraftan İslâm’a çatıyor, hem bir taraftan memleketi düzeltmeye çalışıyor. Olur mu?

Arabanın gazına basarken araba fren yapar mı? İkisi ters. Gazdan ayağını çekeceksin, frene basacaksın da öyle duracak. İkisi ters. Hem İslâm’a çat, hem “Memleket ileri gidecek.” diye bekle; gitmez. Ne işçi, hakkına razı olur, ne patron, işçinin hakkını verir, ne karı kocasına itaat eder, ne koca karısına sadakat gösterir, ne çocuk babasına hürmet eder, ne ana baba çocuğunu ister.

“—Gitsin! Ne yaparsa yapsın, nerede yaşarsa yaşasın, kimi bulursa bulsun, kiminle evlenirse evlensin!”

Her şey bozular. Sen farkına bile varmadan sahip olduğun ahlâkî değerler gider.

“—Türk ailesinin uyuşturucuya karşı direnciymiş!” İslâm işte, İslâm!

İslâm gidince direnç kayboluyor; o zaman çocuk uyuşturucu kullanıyor. Uyuşturucu kullanan insanların ailelerini incele, anasına babasına git, sor bakalım nasıl başlamış bu içkiye... Anası alkoliktir, babası alkoliktir, kumarbazdır, ilericidir! Dine düşmandır, ateisttir; çocuk da o havada yetişmiştir. Yasak tanımıyor ki.

Biz içki içmiyoruz. Neden?

“—Haram” diye.

“—İçkinin her çeşidi haramdır.” diyoruz, uyuşturucu da kullanmıyoruz.

Bir şey akli giderdi mi ona “yasak” diyoruz, kullanmıyoruz. İsterse içilsin, isterse koklansın;

“—İnsanı sarhoş eden her şey haramdır.” diyoruz.

“—Adı ne olursa olsun, neden yapılırsa yapılsın. İçtiği zaman, kokladığı zaman akli gideren şey haramdır.” diyoruz.

Biz haram olduğundan yemiyoruz, içmiyoruz, o tarafa sapmıyoruz; sen bunu anlasana!

Türk ailesinin uyuşturucu kullanımına karşı direnci vardı. Vardı ama siz bozuyorsunuz, direnci siz yıkıyorsunuz. Ondan sonra o çocuklar hippî oluyor, hippî! Komün hayatı yaşıyor.

“—Komün hayatı yaşamak” ne demek?

Kız erkek bir arada; 20 kişi, 30 kişi; “Her türlü cinsel suç serbest.” demek. Ahlâkı bozuluyor, ailesine faydası olmuyor, millete faydası olmuyor, kanun dinlemiyor, askere gitmiyor. Askere gitse orada ahlâkı bozuluyor;

homoseksüellik başlıyor, heteroseksüellik ve saire. Erkekler arasında, kadınlar arasında bir sürü hastalık yayılıyor.

İslâm bunları niye yasaklamış? Taassubundan mı yasaklamış? Zararlı olduğu için yasaklamış.

Sen niye uyuşturucuyu yasaklıyorsun?

“—Zararlı da ondan yasaklıyorum.”

Ticareti de yasak, satışı da yasak. Uyuşturucu da kötü, içki de kötü. İçkiyi niye serbest bırakıyorsun? Anasını yasaklıyorsun da, kızını niye serbest bırakıyorsun?

Peygamber Efendimiz buyuruyor:

“—İçki, her türlü kötülüğün anasıdır.”

Oradan doğuyor. İçkiyi içti mi, sarhoş oldu mu, her şeyi yapar.

İçkiyi niye serbest bırakıyorsun?

İçkiyi serbest bırak; ondan sonra afyonu yasakla. Kimse dinlemez ki. Hepsi bir bütün, derece derece; hepsi aynı...

“—Birada alkol azmış!”

Azı da zarar, çoğu da zarar. Azıyla da alkolik oluyor insan.

Muhterem kardeşlerim! Bunları niçin söylüyoruz? Niçin anlattık?

Peygamber Efendimiz hadîs-i şerifte; kıyamete yakın zamanda dünyanın nasıl bozulacağını, değer hükümlerinin nasıl alt üst olacağını söylüyor; onun için bunları anlattık.

Peygamber Efendimiz hadîs-i şerifte; kıyamete

yakın zamanda dünyanın nasıl bozulacağını, değer hükümlerinin nasıl alt üst olacağını söylüyor; onun için bunları anlattık.

Cemiyetin düzeni bozuluyor, cemiyet mahvoluyor, gemi deliniyor, batacak. Toplum dejenere oluyor, nesiller bozuluyor. Bunların karşısında niçin üzülüyoruz?

Ben sıhhatliyim, ben uyuşturucu kullanmıyorum, benim herhangi bir derdim sıkıntım yok. Sizin de öyle. Niye üzülüyoruz?

Millet nâmına üzülüyoruz, memleketin selâmeti için üzülüyoruz.

Bunu düşmanlar körüklüyor, yaymaya çalışıyor; bunun ticaretini onlar yapıyor. Bunları engellemeye çalışıyoruz. Biz fahri polisiz, fahri askeriz. Yani maaşsız; bunu Allah rızası için yapmaya çalışıyoruz.

Yine de biz kötüyüz; yine de sakallı kötü, yine de başörtülü kötü, yine de çarşafli kötü, yine de hafız kötü, hoca kötü... Olmaz ki!

Her türlü faydayı Müslümanlıktan al. Ordu harp edeceği zaman radyodaki şarkıları türküleri kaldır; o zaman Kur'an okut, ilâhi, cenk marşları ve saire söyle. Sulh olduğu zaman yine şirretliğe, edepsizliğe, fuşşiyata, içkiye, müskirata devam et.

Olmaz! Mantıksız, yanlış, ikiyüzlü, tutarsız davranış. Olmaz böyle şey!

Biz bunu söylüyoruz.

Uyuşturucuyu yasaklıyorsan, içki de yasak olması lazım.

“–İslâm içkiyi yasakladı.” diye içkiyi teşvik ediyor; tekel kurmuş, fabrikası var, içkiyi devlet kendisi üretiyor.

İçkinin yasaklanması için Yeşilay var, başka kuruluşlar var ama buna rağmen üretim devam ediyor, satış devam ediyor. Millet harıl harıl, gürül gürül içiyor, içiyor, içiyor...

Millet mahvoluyor, çocuklar dejenere oluyor; ahlâken, cinsel yönden, sıhhî yönden bozuluyor.

Biz bunları anlatmaya çalışıyoruz. Bizimki tutarlı, bilimsel, mantıklı; seninki tutarsız. Hem suçlu hem güçlüsün. Hem suçlusun hem haksızsın hem de karşı tarafı suçluyorsun. Bunu anlatmaya çalışıyoruz, bu tezatı ortaya koymaya çalışıyoruz.

Memleketini seven, dinini seven, dürüst olan makbul değil!

Böyle millet mi olur? Böyle memleket mi olur? Böyle yönetim mi olur? Nasıl olacak?

İyi insan makbul olacak, işini yapan insan makbul olacak. “–Valilerin hanımları örtülü, kendileri dindar.” Ne olmuş ne var?

Recep Yazıcıoğlu kardeşimiz bak ne güzel söylüyor: “–Sen işine bak! Köhne bir zihniyet bu...” diyor.

Sen valinin işine bak; işini iyi yapıyorsa iyi validir. İyi yapmıyorsa ilerici de olsa, gerici de olsa kötü validir. Sen işine bak, icraatına bak! Valiliği nasıl?

Recep Yazıcıoğlu'nun valiliği takdirnâme almış; kaymakamlığından, valiliğinden biliyoruz.

Gittiği yerde çalışmalarıyla göz doldurmuş, civa gibi bir vali. Sen işine baksana! Adamın dindar olmasına, namaz kılmasına, hacca gitmesine ne karışıyorsun. Müslümanlık yasak mı? Hayır, yasak değil!

Halk müslüman olabilir, valiler olamaz; bu mu yasak, ne demek istiyorsun?

Bir insanın dışarıda başörtülü olması mahzurlu değil de, askerî lojmanlara akrabasını ziyarete o kıyafetle gitmesi niye yasak? Niçin yasak?

Bu adam bu tarafa gidemeyecek mi?

Bu kıyafetten sana ne?

Benim şalvarım senin blue jean pantolonundan daha güzel! Benim bol kıyafetim senin dekolte kıyafetinden daha iyi!

Bunlar nedir?

Çağ dışılıktır, işi bilmezliktir, yanlışlıktır, hatadır.

İşte bundan dolayı milletin kötülöklere karşı direnci kırılıyor da ondan sonra uyuşturucu alışkanlığı ve saire zararlı cereyanlar başlıyor. Ondan sonra kışlanın kapısındaki mâsum Mehmetçiğe silah çekiliyor.

“—Mehmetçik” deyince hepimiz ne kadar sevgi dolarız; işte ondan sonra Mehmetçiğe silah çekiliyor.

Allah yanlıştan dönmeyi nasib eylesin... Allah bizi İslâm'ı öğrenip İslâm'a gönül veren, rızasına uygun yaşayan, başka insanlara faydalı işler yaparak hayırlı, verimli, sevaplı, faydalı,

güzel bir yaşamla yaşayıp, ömrünü böyle hayırlı yolda geçiren kimselerden eylesin...

Allah ahbine sâdık, vefalı kullardan olmanızı cümlenize nasib eylesin...

Fâtiha-i şerife mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
01. 10. 1995 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

